

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogymint közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2011. nyárelő

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

Szent Imre Templom,
Páty

„Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó gondolat vezérli cselekedeteidet,
MÉGIS TÉGY JÓT!” (Calcuttai Boldog Teréz)

NYÁRI REGGEL

Százszemű tóban kuttyog az éj,
Halrajok úsznak, fodroz a mély.
Gömbölyű harmat sás peremén,
Cseppjei ringnak, kócol a szél.

Parton a nyárfa vén, csomoros,
Hallom, a hullám dalt csobog ott.
Óvom a csendjét, úgy osonok.
Isten az égből fényt mosolyog.

Hajnali pírban fürdik a táj,
Libben a pille - hímpora száll.
Illeg a karcsú nádbuzogány,
Száz buga fészken ébred a nyár.

Kiss-Péterffy Márta

CSILLA FREIFRAU VON BOESELAGERRE EMLÉKEZÜNK 70. SZÜLETÉSNAJJA ALKALMÁBÓL

Csilla Freifrau von Boeselager Fényes Csilla néven látta meg a napvilágot Budapesten, 1941. május 17-én. Édesapja dengeleghi Fényes Iván, édesanyja zborói Zboray Marianne. Édesapja a Műszaki Egyetemen tanított aerodinamikát. Alig volt 3 éves, amikor szüleinek vele és a nővérével együtt menekülniük kellett a Vörös Hadsereg elől. Ekkor Ausztrián keresztül Bajorországba, Landshutba kerültek. Korán megtapasztalta, hogy milyen érzés kiteszítettnek lenni.

Amikor a németek elkezdtek hazaküldeni a magyarokat, akkor ők elkezdtek kivándorlási kérelmeket írni a különböző országokba. Mivel legelőször Venezuelából jött válasz, a család felkerekedett, és ebbe az országba utazott, amely egyébként nem volt túl népszerű célpont a magyarok körében. 1947-ben érkeztek Venezuelába, ahol a két kislányt édesapja az ország legjobb iskolájába íratta be Caracasban, a Guadalupei Szent Szűzről nevezett ferences internátusba. Itt a kis Csilla nővére betegsége miatt hamarosan teljesen magára maradt. Szülei megmagyarázták neki, hogy mivel nagyon szegények, ők semmi mást nem tudnak adni számukra, mint a legjobb tanítást. Nekik viszont kiváló eredményt kell elérniük ahhoz, hogy fölvegyék őket az észak-amerikai magánegyetemek valamelyikére. Mivel apjuk szerint csak a természettudományok nemzet-

köziek, humán érdeklődésük ellenére Csilla kémikus, nővére, Ildikó pedig atomfizikusi pályára indult. Csilla 15 évesen került egyetemre, a New York-i Vassar College-ba. 1961-ben kémikusi diplomát szerzett. Csilla szeretett volna továbbtanulni, mégpedig orvosi mikrobiológiát. Fel is vették New Yorkba, de édesanyja betegsége miatt kénytelen volt munkába állni. Remek képzésének köszönhetően azonnal kapott állást. Azonban 1962 szeptemberében egy korábbi lovasbalesetéből származó gerincsérülése miatt meg kellett operálni, amire Münchenben került sor. Hosszú, súlyos betegség után, 50 %-os rokkantként 1964-ben hagyhatta csak el a kórházat. Szinte reménytelen helyzetében mégis munkát kapott a Shell Chemicalnél New Yorkban, ahol 1970-ig dolgozott. Akkor a cég Texasba költözött, és Csilla oda nem akart menni. Végkielégítéséből világ körüli útra készült. Egy véletlen találkozás folytán azonban Frankfurtban kapott egy igen kedvező állásajánlatot, amit elfogadott. Itt, Németországban ismerkedett meg jövendő férjével, Wolfhard von Boeselagerrel, akivel 1973. július 2-án összeházasodott. Wolfhard a filozófia doktora volt. Két gyermekük született, Ildikó 1974-ben és Ilona 1976-ban. Mellettük évekig nevelték egyik rokonuk Raphael nevű fiát.

Csilla asszony 1985-ben kerül kapcsolatba lakhelyéhez közel a Malteser

Hilfsdienst-tel Arnsbergben. Bértmálásra készít föl fiatalokat, és érzi, nem elég az elmélet, ezt át akarja ültetni a gyakorlatba. Ezért veszi föl a kapcsolatot a szervezettel: a fiatalokkal elsősegélynyújtó tanfolyamot végez.

1987-ben aztán eljön a nagy pillanat. A mélyen hívő, dinamikus asszonyt soha nem elégitette ki a németországi arisztokraták szokásos életvitele: a bállok és vadászatok, mint a társadalmi érintkezés csúcspontjai. Ekkor leányai már kicsit nagyobbak, és egy találkozás kapcsán a bárónő megérzi, hogy ez az a pillanat, amikor hívja őt az Isten valamire. A találkozás pedig Ugron Imrével jött létre, akit akkor választottak a máltai lovagok németországi munkaközösségének elnökévé. Ő mondta Csilla asszonynak, hogy most lehetőség lenne Magyarországon valamiféle karitatív segítséget nyújtani. Így vall erről a bárónő: „Ez volt az a pillanat, amikor szépen csendesen bekopogott az Úr a szívem ajtaján, azzal a feladattal, melyre azt mondom, hogy a hivatásom...erre készített fel eddigi életemben. Megismertette velem a menekült, a kirekesztett, a szegény, a rokkant-beteg státuszt, hogy tudjam, mi van annak a lelkében, s mennyire rászorul az együttérzésből fakadó aktív segítségre az, aki ilyen helyzetben él. A caracasi ferences kolostorban közel került hozzám a nagy koldus, Assisi Szent Ferenc. Beszélek magyarul, németül, angolul, olaszul, spanyolul. Kutatóként megtanultam a precizitást. Sok emberrel dolgoztam a marketing-szakmában. Jó kapcsolatteremtő ké-

pességem, emberismeretem kicsit innen is ered.” (Dobos Marianne: A szeretet önkéntesei – Fórum kiadó, 1990)

A bárónő először elsősorban orvosi műszerek gyűjtését kezdte el németországi kórházakban. Nem volt könnyű azonban megtalálni azt a helyet, illetve személyt, aki az adományt Magyarországon fogadja és a megfelelő helyekre eljuttatja. 1987 augusztusában ismerkedett meg Kozma Imre atyával, aki akkor a Zugligeti Szent Család templom plébánosa volt. Ő lett az összekötő kapocs. Az első kamion 1987. október 23-án érkezett Magyarországra. Ekkor egy orvos ismerősével meggyőződött a magyarországi egészségügy siralmas állapotáról. Ez megsokszorozta erejét. Az eredmény: 1988-ban 36, 1989-ben 155 teherautó érkezett Magyarországra orvosi műszerekkel megrakodva.

Közben 1988 nyarán rákbetegséget diagnosztizáltak, azonnali műtétre volt szükség. Csilla asszony a betegségét is „jól használta föl” – operációja után már a kórházban betegen a magyar betegek érdekében „koldult”. A magyar kormány nem nézhette már szó nélkül tevékenységét, így kapcsolatba léptek vele. Ekkor őt kérte, hogy a kormány tegye lehetővé a vallás valóban szabad gyakorlását, és azt, hogy egy saját máltai szervezetet alapíthasson, amelynek célja munkájának intézményessé tétele.

Mindig szem előtt tartotta a máltai lovagok jelszavát: „A hit védelme és a rászorulóknak segítése!” – ebben a sorrendben. Az ő közbenjárásának köszönhetően a János kórház kápolnájá-

4 - MÉGIS

ban 1988 decemberében újra szentmisét celebráltak. 1988. december 14-én Németországban megalakult az Ungarischen Malteser Caritasdienst, Budapesten pedig 1989. február 4-én a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. 1989 áprilisában a magyar-román határ közelében, Békéscsabán is létrejött egy máltai központ, hogy ott tudja fogadni a Romániából szállingózó menekülteket.

1989 nyarán, amikor a keletnémet menekültek özönlöttek Budapestre és a nyugatnémet követséget bezárták, spontán kezdeményezte a politikai probléma megoldását: vezetése alatt, és Kozma Imre plébános segítségével, valamint magyar, német és osztrák máltai önkéntesekkel, a Német Máltai Segélyszolgálat közreműködésével, sáttortáborokat létesített menekültek ezrei részére. Egyidejűleg nyugtatott a napi világsajtó tájékoztatásával, tárgyalt diplomatókkal és így jelentősen hozzájárult a vasfüggöny békés megnyitásához. A csillebérci táborban az 1989. november 14-i bezárásáig mintegy 36 000 menekültet láttak el.

1989. december 20-tól, a romániai forradalom kitörésétől kezdve pedig megindultak a segélyszállító kamionok Románia felé. Az évekig illegálisan hátzissákban kihordott adományok végre legálisan bemehettek nagyobb mennyiségben az országba. A nyugat-európai országok segélyszervezetei a Magyar Máltai Szeretetszolgálatra bízta az adományok Romániában való szétosztását, mintegy 2,4 millió dollár értékben. Adományok érkeztek

Dániából, Ausztriából, Belgiumból, Lichtensteinből, a Vatikánból, az Egyesült Államokból, és később Svájcban is. Ezek a hatalmas kihívások segítették a MMSZ országos szervezetének kiépülését.

Mint tudjuk, Pátyon a Máltai Szeretetszolgálat Gondviselés Házát a bárónő hathatós segítségével sikerült fölépíteni. Itt állítottuk tavaly az első márvány mellszobrot az ő emlékének.

Munkáját még életében Európa-szerte sok-sok magas kitüntetéssel ismerték el.

A díjakon felül, illetve azokon túl pedig az igazi elismerés az a sok-sok hálás tekintet, mosoly, gondolat, emlékezés, amely az általa letörölt könnyek nyomán ébredt, és hitünk szerint az örök élet koronája, hiszen 1994. február 23-án súlyos szenvedések után Csilla von Boeselager, született Fényes Csilla eltávozott közülünk. Az örökség, amit ránk hagyott, szép és hatalmas, ám nagy felelősséggel jár. Mi pedig igyekszünk ennek minden erőnkkel eleget tenni. Hála legyen az Úrnak életéért!

Schumicky András

NEMADOMFEL – AZ ÚJ TEMPLOMÉRT

Kedves Testvérek!

Május 14-én ismét jótékonysági koncertet adott új templomunk felépüléséért a halmozottan hátrányos helyzetű fiatalokból és segítőkiből alakult NEMADOMFEL zenekar Pátyon, a Széchenyi téren.

Tették ezt annak ellenére, hogy

egyházközségünktől még az útiköltséget sem kérték el. Tették ezt annak ellenére, hogy mára a NEMADOMFEL igazi „sztár zenekarnak” számít az országban. Tették ezt annak ellenére, hogy ők maguk is támogatásra szorulnak - minden évben neves művészek adnak jótékonysági koncertet, melynek kedvezményezettje éppen a NEMADOMFEL zenekar.

Mégis eljöttek, sőt boldogan jöttek el! Mert ők HISZNEK abban, hogy zenéjükkel segíthetnek és segítségükkel előbb épülhet fel Páty új katolikus temploma – a MI TEMPLOMUNK!

A templomot közösségünk használja majd, de Istennek építjük. Nem egymásnak, nem saját magunknak – ha-

nem Istennek! Aki segít ebben a munkában, nem egyik vagy másik embertársának segít, hanem Istennek. Csakis ISTENNEK!

Az építkezés kezdete óta most először érzek fásultságot, ólmos fáradtságot az építkezőkön. Püspök atya idén sem tudott elegendő forrást biztosítani a templom „beköltözhetővé” tételéhez. Az idei évre kért 87 millió forint helyett 30 millió forint áll rendelkezésünkre... Ráadásul a tavaly kölcsönbe kapott 7 millió forintot is vissza kell adnunk... Pedig nagy szükségünk volna már az épületre, hiszen a régi templom mennyezete repedezik és az ingatlan, valamint a plébánia sem a miénk már évek óta.

ÉS MÉGIS!

Fásult az lehet, aki szélmalomharcot vív. Akinek munkája – erőfeszítései ellenére – eredménytelen marad.

Kedves Testvérek!

A templom épül és az építkezés kezdete óta nem volt esztendő, amikor ne haladtunk volna nagy lépésekkel előre. Nem lesz ez másként az idén sem!

Nem beszélhetünk eredménytelenségről, szélmalomharcról, hiszen eddig mintegy 300 millió forintot építettünk be új templomunk szerkezetébe! Tavaly novemberben, Szent Imre napon, az ország és Páty közéletének vezető

tisztségviselői voltak jelen az új harangok felszentelésekor. Itt voltak a magyar elektronikus és írott sajtó képviselői – eljutott a templomépítés híre a határainkon innen és túl, szinte minden magyar lakta településre. Kaptunk gratulációt Székelyföldről is – Gyergyócsomafalváról. Ezért valljuk, a harangszentelés valódi mérföldkő a templomépítés útján. Olyan helyzetet teremtettünk, hogy az idei évben esélyvel pályázunk állami támogatásra. Olyan helyzetet, hogy idén megnyíltak az „egyházmegyei kincstár” ajtói és 30 millió forint támogatás érkezhethozzánk. Azok után, hogy tavaly egyetlen fillér támogatást sem kaptunk – csupán 7 millió forint kölcsönt...

Ugye milyen más így leírva? Csak

az a kérdés, optimisták vagy pesszimizisták vagyunk-e. Nos, aki eljött a koncertre május 14-én, az optimista. Sajnos nem voltak sokan. A NEMADOMFEL évek óta tesz tanúságot igaz hitről, szeretetről, önfeláldozásról új templomunk érdekében. Úgy vélem, ezek olyan erények, me-

lyeknek egyetlen keresztény ember sem lehet híján! Ehhez nem kell jómódúnak, tehetősnek lenni. Segíteni nemcsak pénzzel lehet. Az anyagi támogatásnál néha többet ér az erkölcsi. **MERT ERŐT AD!**

Ezért hirdettük, hogy a koncert legfontosabb célja nem a pénzgyűjtés, hanem a jelenlét, a **KIÁLLÁS AZ ÚJ TEMPLOMÉRT!**

A templomépítés nem 8-10 család küzdelme, hanem egy közösség győztes csatája kell, hogy legyen! Akkor pedig senki, még Püspök atya sem mondhat mást Székesfehérváron, csak azt: Hölgyeim és Uraim, építsék fel, fejezzék be a templomot! A pénz rendelkezésre áll!

Kedves Testvérek!

NEMEKBŐL NEM LEHET TEMPLOMOT ÉPÍTENI! A templom csak összefogással, vállvetve végzett munkával és mindnyájunk verítékével fog felépülni! Isten dicsőségére és közösségünk örömére.

Ezért könyörgünk minden szentmisén így módon:

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!” Ámen.

2011 Ígéret hava

Kővágó István

HOGYAN TOVÁBB TEMPLOMÉPÍTÉS?

Amint Kővágó István is írta az előttem lévő írásban, úgy tűnhet, egy kicsit megfásult, elfáradt a templomépítők lelkesedése. Látszólag így van, de a valóságban nagyon sok háttér munka, lobby és fejtörés volt és van a “hogyan tovább” miatt. Tárgyalásokat folytattunk, hogy állami és püspökségi forrásokhoz jussunk, hatalmas munka volt összeállítani a beköltözéshez és a befejezéshez szükséges munkálatokat és anyagszükségletet tartalmazó dokumentumokat. Ebbe nagyon nagy munkát és energiát kellett főleg a tervezőnek, Gutowski Robertnek belefektetni, nélküle nem tudtunk volna ilyen anyagot összeállítani. Most már tudjuk, hogy 124 millió forint kell a méltó beköltözéshez és 210 millió forint a teljes befejezéshez. Mondhatják – és mondják is – sokan, hogy minek ekkora beruházás, miért nem egyszerűsítünk, minek ilyen szép burkolat..... De hiszen tudjuk, hogy a templomot unokáinknak és dédunokáinknak, sőt hosszú évszázadokra építjük, és olyan minőségben szeretnénk utódainknak átadni, hogy nekik valóban csak a közösség további építésével kelljen foglalkozniuk, és a templom épületével már ne. Nagy öröm számunkra, hogy templomunkkal együtt közösségünk is folyamatosan épül, fejlődik. Jól látszik, hogy amikor szombat esti gyermekmise is van, akkor szombaton és vasárnap is megtöltjük a templomot. Újabb és újabb ifjú ministránsokkal bővül a

fiúk köre is, és kórusunkhoz is újabb fiatalok csatlakoznak. Mindezek erőt adnak a folytatáshoz, noha nem mindig az történik, amit megígérnek, amit elvárunk.

Jelentősen kevesebb pénzt kaptunk, mint amire számítottunk, vagy szeretünk volna.

Sokat törtük a fejünket, hogy a kevesebbel hogyan tovább. Az irány megszületett bennünk. Első lépés azokat a munkálatokat elvégezni, amelyek az állagmegóvás felé visznek. Ezért a plébániai rész burkolásával folytatjuk a munkát, így a tető bádogozását is be tudjuk fejezni, és a vízelvezetést is az udvarról. Ezt követően szeretnénk az első fázist a burkolásból befejezni, azaz a belső falak burkolását elvégezni, hogy a későbbiekben, ha szentmisék lesznek, ne kelljen állványokat kerülgetni és folyton takarítani a keletkező port. Ezzel párhuzamosan az elmaradt kőműves munkákat, válaszfal vakolásokat, elektromos csövezéseket, garázs támfalat, garászból felvezető lépcsőt, és közmű bekötéseket (csatorna, víz, villany) szeretnénk elvégezni. Az idei évben a külső nyílászárókat is szeretnénk megvenni és beszereltetni, ezzel huzatmentessé és védhetővé téve a templomot. A bronzkapuval nem kívánunk foglalkozni, annak csak fa tartószerkezetét készítettjük el, a kapu sorsa akár a szentelés után is eldölhet.

Honnan vannak a forrásaink? A felsoroltakra a 30 milliós püspökségi

8 - MÉGIS

forrásból és a rendelkezésre álló saját pénzből megvannak az anyagi eszközeink. Igyekszünk az Önkormányzattól kapott telket értékesíteni, a további munkákhoz abból is jöhet 20-25 millió forint. Nem tudjuk, mennyi pénzt kapunk állami forrásból, de annak egy részéből szeretnénk a püspökségnek a 7 millió forintot törleszteni. Sokat kell imádkozni, hogy legyenek támogatói is a további építkezésnek.

Örömhír, hogy Dénes Miklós az 5 harang automatizálását és hozzá a harangjátékot ingyen elkészíti, csak a szükséges anyagokat kell valakiknek fizetni. Erre is van remény, néhányan már jelezték, hogy ennek támogatását részben vállalják. (Ennek anyagköltsége is 1 millió Ft felett várható.) Támogatókat várunk még.

Mint ahogyan a Jóisten eddig is megsegített minket, most sem hagy cserben bennünket. Eddig egyik fázisra sem volt meg egyben a pénz, valahogy az utolsó pillanatban mégis mindig kaptunk elegendő támogatást. Legyen most is így!

Egy pillanatra tekintsünk vissza! Mik is voltak azok a nagyobb dolgok, amelyekre az eddigi építkezésben jelentősebb támogatást kaptunk? Geodéziai kitűzések, tervezés, műszaki ellenőrzés, torony építése, kerítés építése, lépcsők építése, jelenlegi alapbeton építése, válaszfalak építése, harangok és még sok-sok apróság, amit valaki vagy valakik felajánlottak, ingyen elvégeztek. Köszönjük nekik, és reméljük, mindig lesznek segítőink, hogy befejezhessük templomunkat.

Schumicky András

ELSŐÁLDOZÓK PÁTYON 2011. MÁJUS 15.

ÉLJEN MÁJUS 1-JE! - RENDHAGYÓ, SZEMÉLYES BESZÁMOLÓ

Riasztó emlékeim élnek május 1-jéről, amikor még kötelező volt a Városligetben a központi ünnepségen részt venni. Ma már hála Istennek más idők járnak.

Az idei május 1. számomra az egyik legszebb volt. Négyeseres ünnepnek hirdettük meg. Kicsit talán újságírói fogásnak tűnhet, de valóban így volt, s mind a négy jelentős. Sőt volt egy ötödik is. „Titkos.” Nem tettem róla említést, mert annyira örültem a boldoggá avatásnak, hogy egyszerűen nem is gondoltam rá. El is felejtettem. A négyes alkalom is sok szinte együtt, alig lehet gondolatilag, lelkileg átfogni. Anyák napja, Isteni Irgalmasság vasárnapja, boldoggá avatás, terményáldás. Köszönöm, hogy ott lehettem!

A megelégedettség és öröm napjára jó visszagondolni, Pilinszky verse jutott eszembe:

"... Most minden egy. Együtt van. Egybeolvad. A mindenség modellje, áll a templom." (Gótika)

Azon túl, hogy nekem mindig öröm akár csak látni is a pátyi templomot – bár járnék többet arra, bár tehetnék többet érte!! – a terményszentelés is egyedi élményt jelentett, hiszen városi gyerekként sosem volt ilyenben részem. Aztán ahogyan Rómába indultak nem a harangok, hanem a szívek. Csoda volt bekapcsolódni az ottani imába. Megszentelte a helyet, s egyben jelezte, hogy milyen törekeny minden, ami a szentet közvetíti, mennyi akadály lehet körülöttünk, bennünk. Maga a TV-s közvetítés - ami lehetővé tette, de mégis súlyos korlátokat

jelent -, a kommentár, a zajok, a hideg, a megosztás és az ebből fakadó beszélgetés igénye, minden, ami elvonja a figyelmünket. Milyen nehéz összeszedettné lenni, kitartóan figyelni még a legszentebb, legörömtelibb eseményre is! Nagy élmény volt és egyben tanulság. A templom áll, de étellel, hittel, örömmel megtölteni, engedni, hogy az Úr csodák színhelyévé tegye, még nagyon sok munka. És nemcsak fáradozás, hanem ima, leborulás, csend, kiengesztelődés, lemondás, áldozatvállalás. A sült galamb nem fog a szánkba repülni. Újra és újra mondom mindig magamnak is: ha mi lassítunk, mások megállnak, ha megállunk, mások leülnek, ha leülünk, mások lefekszenek, ha lefekszünk, ők már alszanak, s ha mi alszunk, akkor ki tudja, mi lesz velük – és velünk... Gondunk kell, hogy legyen másokra is, az ő üdvösségükre is, de már csak magunk miatt is. Ha nem figyelünk rájuk és nem adunk, akkor mi is lejjebb-lejjebb csúszunk, észrevétlenül. XVI. Benedek pápa mondta nemrégiben: „Napjaink egyik legnagyobb baja, hogy középszerűek vagyunk a hitbéli dolgokban. Ne ringassuk magunkat illúziókban! Vagy katolikusok vagyunk, vagy nem. Ha azok vagyunk, ennek életünk minden területén meg kell mutatkoznia.”

Bocsánat, ha kicsit eltávolodtam az eredeti témától, az ünneptől – ráadásul kínosan kényes területre -, de a lelkem fölé magasodó pátyi templomtorony sokszor viszi a gondolataimat. A toronynak árnyéka is van, amelyben jó hűsölni,

de nem lehetne például lebarnulni. Gyakran eszembe jut, nemcsak az, hogy mikorra lesz teljesen készen a templom, hanem hogy milyen lesz benne a hitélet, az ünnepek és a hétköznapiak. Nem ünneprontó akarok tehát lenni, amikor ezeket leírom, hanem éppen azt szeretném, hogy majdan a templom és főleg a közösség minden napja ünnep legyen.

Visszatérve a jeles naphoz: az idei május 1-je ünnep volt a javából és reméljük, emléke kihat ránk, kegyelmi ereje kiárad a jövőnkre is. És a „titok”, az ünnep ötödik oka: 17 éve ezen a napon szentelt diakónussá főpásztorom, amit én az elköteleződés napjának tartok. Ha nem is ünneplem, minden évben meg szoktam róla emlékezni. Az idén elfelejtettem volna, azaz el is felejtettem, az a cikkírás azonban emlékeztetett rá. Hála ezért is! A csoda az, hogy végül is így méltón megünnepeltem. Hála legyen a lelki „termésért” Édesanyámnak, az Isteni Ir-

galmasságnak, és Boldog II. János Pál pápának, akitől sokat kaptam hivatásomhoz is, és akinek pápasága alatt szenteltek pappá. Az „ifjúság pápája” az „én pápám”, tudatosan megélt keresztény életem legfőbb pásztora. A szent benedeki vezérelv: „Istennek semmit elébe ne tegyél!” mellé nekem sokat adott a teljes odaadás felé életpéldája és jelmondata, a „Totus tuus” (Teljesen a Tiéd).

Teljes odaadással és a még többet tenni akarás elhatározásával mondom és imádkozom Veletek szívből és szívesen: "Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthesük!"

Szeretettel gondolok a közösség tagjaira, minden Kedves Olvasóra a „távoli” Bécsből, és kívánom, hogy szívében mindig ünnep legyen, arcunkon öröm, testvéri ölelésünkben béke és szeretet.

vj

XVI. BENEDEK PÁPA HOMÍLIÁJA II. JÁNOS PÁL BOLDOGGÁ AVATÁSI ÜNNEPÉN (2011. 05. 01.)

"Azt kívántam tehát, hogy az Egyház szükséges előírásainak betartásával boldoggá avatási ügye meglehetősen gyorsasággal zajlódjék le. S íme, a várva várt nap elérkezett; gyorsan eljött, mivel így tetszett az Úrnak: II. János Pál boldog!"

Kedves Testvérek!

Hat éve már annak, hogy itt együtt voltunk ezen a téren II. János Pál pápa temetésén. Mély fájdalmat éreztünk elvesztése fölött, de még nagyobb volt annak a hatalmas kegyelemnek az érzése, amely betöltötte Rómát és az egész világot: a kegyelem, amely gyümölcse volt szeretett elődöm teljes életének, különösképpen a

szervedésben megmutatkozó tanúságtételének. Már azon a napon éreztük terjedni életszentségének illatát, és Isten népe többféle módon kifejezésre is juttatta az iránta érzett tiszteletét. Azt kívántam tehát, hogy az Egyház szükséges előírásainak betartásával boldoggá avatási ügye meglehetősen gyorsasággal zajlódjék le. S íme, a várva várt nap elérkezett; gyorsan eljött, mivel így tetszett az Úrnak: II. János Pál boldog!

Szeretném kifejezni szívélyes köszöntésemet mindnyájatoknak, abból az örömteli okból, hogy ilyen sokan összejöttek Rómába a világ minden részéről. Bíborosurak, a Keleti Katolikus Egyházak pátriár-

kái, testvéreim a püspöki rendben és a pap-ságban, hivatalos küldöttségek, nagyköve-tek és világi vezetők, Istennek szentelt személyek és világi hívek, kiterjesztve azokra is, akik a rádión és a televízión ke-resztül társulnak hozzánk.

Ez a mai, Húsvét második vasárnapja, amelyet Boldog II. János Pál az Isteni Ir-galmasságnak szentelt. Éppen azért választottuk ki az ünneplésére a mai napot, mivel a gondviselés terve szerint elődöm pontosan ennek az ünnepnek az előestéjén adta át a lelkét Istennek. Ma, azon felül, hogy ez május, Szűz Mária hónapjának első napja, munkás Szent József emlékezete is. E tényezők egybeesése gazdagítja az imádsá-gunkat, segítenek minket, akik még az idő-ben és a térben zárándokolunk; míg a mennyben egészen más az ünnep az angya-lok és a szentek között! Jóllehet, Isten egy és Jézus Krisztus is egy, mintegy híd, amely összeköti a földet és a mennyet, mi mégis ebben a pillanatban közelebb érez-zük magunkat hozzá, mint valaha, mintegy a mennyei liturgia részesei vagyunk.

„Boldogok, akik nem láttak, mégis hit-tek!” (Jn 20,29). A mai evangéliumban Jé-zus ezt a boldogságot hirdeti meg: a hit boldogságát. Ez különlegesen is megérint minket, hiszen egy boldoggá avatásra jöt-tünk össze, sőt még inkább, mivel egy pápa lett boldoggá avatva, Péter egy utódja, aki arra kapott meghívást, hogy megerősítse testvéreit a hitben. II. János Pál az erős, tüzes, apostoli hite miatt boldog. És itt rö-g-tön gondolhatunk egy másik boldogság-mondásra:

„Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert nem a test és nem a vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám” (Mt 16,17). Mit nyilatkoztatott ki a mennyei Atya Péternek? Azt, hogy Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia. E miatt a hite miatt lett Simon Péterre, sziklává, amelyre Jézus Egyházát tudja építeni. II. János Pál örök boldogsága, amelyet az Egyház ma öröm-

mel hirdet, benne van Krisztusnak ezekben a szavaiban: „Te boldog vagy, Simon” és „Boldogok, akik nem látnak, mégis hisz-nek!” A hit boldogsága, amelyet II. János Pál is az Atya Istennek az ajándékként kapott meg, hogy építse Krisztus Egyházát.

Gondolatunk azonban egy másik bol-dogság felé is irányul, amely az evangéli-umban minden mást megelőz. Ez Szűz Má-riának, az Üdvözítő édesanyjának a bol-dogsága. Neki éppen akkor, amikor méhé-be fogadta Jézust, akkor mondta Erzsébet: „Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki” (Lk 1,45). A hit boldogságának Mária a modellje, és mi mindannyian örülünk annak, hogy II. János Pál pápa boldoggá avatása a Mária-hónap első napjára esik. Az ő anyai tekintetével, hitével, amely az apostolok hitét is me-g-erősítette, és folyamatosan támogatja az ő utódaik hitét is, különösképpen azokét, akiket arra hívtak meg, hogy Péter széké-ben üljenek.

Mária nem tűnik fel Krisztus feltámadá-sának elbeszéléseiben, ám jelenléte mint-egy elrejtve mindenütt érezhető: ő az Anya, akire Jézus minden tanítványát rábízott és az egész közösséget. Külön is fontos meg-jegyezni, hogy Mária hatékony anyai jelen-létét említi Szent János és Szent Lukács abban az összefüggésben, amely a mai evangéliumot vagy az olvasmányt megelő-zi: Jézus halálának történéseiben, ahol Má-ria ott van a kereszt tövében (vö. Jn 19,25) és az Apostolok Cselekedetei kezdetén, amely az utolsó vacsora termében imádság-ra összegyűlt tanítványok között mutatja őt (vö. ApCsel 1,14).

Még a mai szentlecke is a hitről szól, éppen Szent Péter az, aki ezt írta, telve lel-kesedéssel, az újonnan keresztelteket tanít-va reménységük és örömük okáról. Szeret-ném megjegyezni, hogy e szakaszban, az első levele kezdetén nem buzdító, hanem parancsoló módban ír, egyenesen így: „Töltsön el titeket az öröm!” – és hozzáte-

szi: „Ti azt szeretitek, akit nem is láttatok, de most látás nélkül hisztek benne. Ezért örüljétek kimondhatatlan és dicsőséges örömmel, míg eléritek hitetek célját: lelketek üdvösségét” (1Pt 1,6.8-9). Mindez parancsoló módban szerepel, mivel ez egy új valóság, amelyet Krisztus feltámadása teremtetett, egy a hit számára elérhető valóság. „Ez az, amit az Úr cselekedett – mondja a Zsoltár (118,23) – csodálatos dolog a szemünkben”, a hit szemében.

Kedves Testvérek! Ma a föltámadt Krisztus teljes lelki fényességében ragyog előttünk a szeretett II. János Pál tiszteletet parancsoló alakja. Neve ma bekerült azoknak a szenteknek és boldogoknak a seregébe, akiket ő 27 éves pápai szolgálata során hirdetett ki. Élesen emlékezünk a keresztény élet magas fokban gyakorolható általános meghívására, az életszentségre, amelyet megerősített a Lumen gentium zsinati konstitúció. Isten népének minden tagja – püspökök, papok, diakónusok, világi hívek, szerzetesek és apácák – mindannyian a mennyei hazafelé menetelünk, ahol előttünk haladt Szűz Mária, egyedi és tökéletes módon kapcsolódva Krisztus és az Egyház misztériumához.

Karol Wojtyła, előbb mint segédpüspök, azután mint krakkói érsek részt vett a II. Vatikáni Zsinaton, jól tudta, hogy az Egyházzal szóló dokumentum utolsó fejezetét Máriának szentelni – annyit jelent, mint az Üdvözítő édesanyjának képét és modelljét állítani minden keresztény ember életszentsége elé az egész Egyház számára. Ez volt az a teológiai kép, amelyet Boldog II. János Pál fiatal kora óta felfedezett, azután megőrzött és elmélyített egész élete folyamán. Ez egy olyan vízió, amely abban a szentírási képben foglalható össze, amely a kereszten függő Krisztust ábrázolja, és mellette édesanyját, Máriát.

Ez az ikon a János evangéliumban található (19,25-27) és összefoglalva Karol Wojtyła püspöki, később pápai címerében:

egy arany kereszttel, egy M-betű jobbra lent és a mottó: „Totus tuus”, amely megfelel Montfort-i Grignon Szent Lajos Mária híres kijelentésének, amelyben Karol Wojtyła élete alapelvét találta meg: „Totus tuus ego sum et omnia mea tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor tuum, Maria – Egészen a tied vagyok és mindaz, ami az enyém, az a tied is. Neked adom mindenemet. Add nekem a szívedet, Mária” (A Szent Szűz igaz tiszteletének traktátusa, 266).

Az új boldog ezt írta a végrendeletében: „Amikor 1978. október 16-án a bíborosok konklávéja megválasztotta II. János Pált, Lengyelország prímása, Stefan Wyszyński ezt mondta nekem: „Az új pápa feladata lesz bevezetni az Egyházat a Harmadik Évezredbe”. És hozzátette: „Szeretném még egyszer kifejezni hálámat a Szentléleknek a II. Vatikáni Zsinat nagy ajándékáért, amelynek az egész Egyházzal együtt – különösképpen valamennyi püspökkel – adósnak érzem magamat. Meg vagyok győződve arról, hogy az új generációknak még sokáig kell meríteniük a XX. század e zsinatának gazdagságából, amely számunkra kitarult.

Mint püspök, aki az első naptól az utolsóig részt vettem a zsinati eseményekben, szeretném ezt a hatalmas örökséget mindazokra rábízni, akik most, és akik a jövőben arra kapnak meghívást, hogy megvalósítsák azt. Részemről hála az örök Pásztornak, aki megengedte, hogy pápaságom éveim során ezt a nagy ügyet szolgálhattam.” Mi is ez az „ügy”? II. János Pál maga meghirdette a Szent Péter téren bemutatott első ünnepélyes szentmiséjében, ezekkel az emlékeztető szavakkal: „Ne féljétek! Nyissátok meg, sőt tárjátok ki a kapukat Krisztusnak!” Ezt kérte az újonnan választott pápa mindenkitől, és ő maga tette meg először: megnyitotta Krisztusnak a társadalmat, a kultúrát, a politikai és gazdasági rendszereket, gigantikus erővel fordult felénk –

olyan erővel, amelyet ő Istentől kapott – olyan erővel, amely visszafordíthatatlannak tűnt.

Lengyelül: Hite tanúságtévő erejével, szeretetével és apostoli bátorságával, amelyet hatalmas emberi felelősség kísért, ez a példamutató fia a lengyel nemzetnek segítette a keresztényeket az egész világon, hogy ne féljenek attól, hogy keresztényeknek nevezzék őket, és hogy az Egyházhoz tartozzanak, hogy beszéljenek az Evangéliumról. Egy szóban kifejezve abban segített, hogy ne féljünk az igazságtól, mert az igazság szabaddá tesz minket.

Összefoglalva: erőt adott nekünk, hogy higgyünk Krisztusban, mert Krisztus a Redemptor hominis, az ember Megváltója. Ez volt a témája első enciklikájának és vezérfonala a többinek.

Karol Wojtyła Péter székébe emelkedett, és magával hozta mélységes meggyőződését, amely a marxizmussal szemben a kereszténység oldalán állt és az emberre figyelte.

Ez volt az ő üzenete: az ember az Egyház útja, és Krisztus az ember útja. Ezzel az üzenetével, amely a II. Vatikáni Zsinat és „kormányosa,” Isten Szolgája, VI. Pál pápa nagy öröksége volt, II. János Pál úgy vezette Isten népét, hogy átlépje a harmadik évezred küszöbét, és ami tényleg Krisztus kegyelme volt, hogy a „reménység küszöbének” nevezhette ezt. Igen, a nagy jubileum hosszú előkészületi útján a megújult jövő felé fordulást adta a kereszténységnek, Isten jövőjét, amely átfénylik a történelmen, és ami a történelem jelzőtáblája is egyben.

A reménynek azt a lelki tartalmát, ami a marxizusból és a haladás ideológiájából szinte kihalt, ő törvényesen visszakövetelte a kereszténység számára. Megadta a reménység hiteles arculatát neki, hogy úgy

éljük meg a történelmet, mint „eseményt”, személyes egzisztenciánkban éppúgy, mint közösségeinkben Krisztushoz fordulva, aki az ember teljességét jelenti és a békére, valamint az igazságra irányuló vágyakozásainak beteljesedését.

Végül szeretnék hálát adni Istennek azért a személyes tapasztalatért, amely megadatott nekem, hogy hosszú időn át együtt dolgozhattam Boldog II. János Pál pápával. Már előbb is megismerhettem és csodálhattam, ám 1982 óta, amikor Rómába hívtott, mint a Hittani Kongregáció prefektusát, 23 éven át közel állhattam hozzá, és mindig tisztelhettem személyiségét. Szolgálatomat támogatta lelki mélysége, meglátásainak gazdagsága. Imádságának példája mindig megérintett és épülesemre szolgált: ahogy bele tudott merülni az Istennel való találkozásba, még szolgálatának számtalan megbízatása közben is.

És azután a szenvedésben nyújtott tanúságtétele: az Úr lassan-lassan megfosztotta őt mindentől, de ő ennek ellenére „szikla” maradt, amint Krisztus, úgy akarta ő is. Mélységes alázata, amely a Krisztussal való bensőséges egyesülésben gyökeredzett, megadatott neki, hogy folytassa az Egyház vezetését és egy még ékesszólóbb üzenetet adva a világnak abban az időszakában, amikor fizikai erői megfogyatkoztak. Így különleges módon valósította meg a papi és a püspöki hivatást: teljesen eggyé válva azzal a Jézussal, akit naponta befogadott és felajánlott az Eucharisziában.

Boldog vagy, szeretett II. János Pál pápa, mivel hittél! Folytonosan támogasd – erre kérünk – az ég felé tartó Isten népének hitét. Ámen.

Pákozdi István atya,
egyetemi lelkész fordítása
- Vatikáni Rádió-

KARITÁSZ BESZÁMOLÓ 2010/11

Az elmúlt tanév során 6 munkatársunk 8 gyerek iskolai munkájának kísérésével foglalkozott heti rendszerességgel. Ezeknek a gyerekeknek és még néhány társuknak 4 alkalommal délutáni foglalkozást szerveztünk. Júniusban 5 napos tábor került megrendezésre a plébánián 12 erősen rászoruló gyermek számára, ahol értékes és érdekes programokkal igyekeztünk tartalmassá tenni az együttlétet. A tábor megszervezésében és vezetésében 7 munkatársunk és még néhány külső segítő vett részt.

A nagybójtai karitászt gyűjtés alkalmával összegyűlt élelmiszerből összeállított csomagokból kb. 12 család részesült. Ezúton is köszönjük a hívek adományait. A gyerekeken keresztül több családdal ápolunk rendszeres kapcsolatot, próbáljuk őket segíteni az életvezetésben.

Emellett 4 munkatársunk 1-1 időset látogat heti rendszerességgel.

Több éves aktív működésünk eredményeképpen egyre inkább megtaláljuk azokat a „réseket”, ahol elkél a segítségünk, és azt el is fogadják. Úgy gondoljuk, hogy nagy szükség van a munkánkra, és még inkább arra, hogy Krisztus szeretetével odaálljunk valamilyen szempontból segítséget szoruló embertársaink mellé.

A közösségünkbe bekapcsolódni vágyókat szeretettel várjuk! Aki pedig a környezetében bármilyen segítséget fedez föl, az is keressen bennünket! Megpróbálunk segíteni! Szeretettel:

Schumicky Ildikó karitászt vezető
schumicky.ildi@sch-ps.hu
(Tel: 06 20 343 10 66)

ÓBUDAVÁR, 2011. MÁJUS 6-8.

Május 6. és 8. között vettünk részt óbudavári, családi lelkigyakorlaton. Családosan még nem töltöttünk el napokat

ilyen alkalomból, ezért kíváncsian, érdeklődéssel és némi aggodalommal (Mi lesz

a gyerekekkel? Hogy is fog kinézni ez a hétvége?) vágunk bele.

Az Óbudavárra vezető út pompás vidékein (Balaton-part és -felvidék) jutottunk el a kicsiny faluba, ahol az éppen megkezdődött igeliturgia volt az első élményünk. Az apró kápolna hangulata, az erdős, dombos vidék nyugalma hamar átadták azt a sajátos hangulatot, ami azóta is bennünk él.

Már első nap hamar egymásra találtak a családok csemetéi, a nagyobbak vigyáztak a kicsikre, olvastak nekik, igen vidám zívajban telt a vacsora is. A házaspárok közös, oldott hangulatú ismerkedő beszélgetésén részleteztük a programot, megismerkedtünk vezetőinkkel, Jánossal

és Valival. Megtudtunk néhány fontos gondolatot a schönstatti családmozgalomról: hogyan alakult, hogy jutott el Magyarországra, mi a célja.

Szombaton, reggeli után két tartalmas előadást hallottunk, amelyek fő témái a családi élet nehézségei, az ezekre adható válaszok és a páros élet örömei voltak. Alkalmunk nyílt feleségünkkel-férjünkkel a hallottakat szabad beszélgetés, séta keretében egymásnak kifejtteni, megbeszél-
ni.

Ebéd és csendespihenő, szabadfoglalkozás után végigjártuk a „Házaspárok útját”, ahol 15 állomásban lépdeltünk végig valóságban, lélekben a házasságunkban már megtett és a még előttünk álló úton. Este igeliturgiát hallgattunk, vacsora után pedig a közletről hozott chardonnayt kortyolgatva, pogácsát majszolva átéltük újra a napot, beszélgettünk egy jót mindennapi ügyeinkről.

Vasárnap, Jánosék harmadik előadása után nagy élmény volt Schönstatt magyarországi meghonosítói, a már első pillantásra nyugalmat, szeretet árasztó, életbölcs házaspár, Róbert és Rita gondolatait meghallgatni a családról, gyerekekről, döntésekről, a szabadságról. Az utolsó körben ki-ki közös kinccsége azokat a sugallatokat, amik megragadták, amit hazavitt.

Sokat gondolkoztunk, hogy mi Óbudavár hozadéka?

Amit mindketten biztosan érzünk, hogy

van gyümölcs, amit már az első alkalom után le tudtunk szüretelni. A házaspárok közti aktív párbeszéd, a házastársi és nem háztartási (micsoda különbség!) beszélgetés gondolata olyan konkrét, kis ráfordítást, de nagy hozamot ígérő teendők, amik talán egyértelműnek tűnnek, mégis rájövünk, hogy lehet ezen a területen előrelépni. A napi élet aprócska teendői között megbúvó lehetőségek, egy-egy mondat, a viselkedésünk, pillantásaink komoly értéket hordozhatnak.

Nem feledjük, és magunkkal hoztuk a házaspárok útjának stációit, Kentenich atya mindennapra szóló gondolatait.

Nagy élmény volt látni kicsi gyerekeinket kirándulni, focizni, kimelegedni és kacagni a nagyobbak óvó szeretetétől, csibészségétől övezve.

Különleges szeretettel emlékszünk Jánosra és Diára, akik Beregszászról utaztak Óbudavárra, hogy részt vegyenek a hétvégén, és emlékeztessenek a nemzet egybetartozásának oly kedves gondolatára.

Óbudavár hozadéka, hogy mindezek a gondolatok, érzések gyökeret vertek bennünk. Nem kellett hozzá tennünk különöset. Elmentünk, igyekeztünk figyelmesen hallgatni, szemlélődni. Beszélgettünk, helybeli elmélkedésünkben lefordítottuk a legfontosabbakat, jól éreztük magunkat és amióta hazajöttünk, egyszerűen a napi gondolatainkban benne vannak.

Gondolkoztunk azon is, hogy miért ennyire egyszerű? Azt hisszük, hogy azért, mert Óbudaváron vagy Schönstattban, Pátyon vagy Beregszászon és bárhol a világban velünk van a Jóisten. Nincs igazán más, vagy jobb magyarázat. Nem is kell. „Tegyetek meg mindent, amit mond.”

Temesszentandrás Andrea
és Gábor

ESEMÉNYNAPTÁR 2011. MÁJUS – JÚNIUS

Május 1., vasárnap

Irgalmasság vasárnapja - II. János Pál pápa boldoggá avatása - termányáldás - anyák napja – négyes ünnep szentmisével és közösségi együttléttel az új templomban

Május 6-8., péntek - vasárnap

Családos - házaspáros lelkigyakorlat Óbudaváron – egyházközségünk tagjainak

Május 14., szombat

NEMADOMFEL koncert a Széchenyi téren – jótékonysági rendezvény az új templom javára

Május 15., vasárnap

Elsőáldozás – templomunkban 12 gyermek járul először szentáldozáshoz

Június 13., pünkösdhétfő

Egyházmegyei családi nap Balinkán – az „öt falu” hívei közös különbusszal utaznak az ünnepre

Június 13-17., hétfő - péntek

Karitász tábor a plébánián – hátrányos helyzetű kisiskolásoknak

Június 19., vasárnap

Szentháromság vasárnapja – a Kirchheim testvértelepülésünkről érkezett vendégekkel közös ünnepi szentmise az új templomban, melyet aMusica Ludens kamarakórus koncertje követ

Június 30 - július 4., csütörtök – vasárnap

Egyházközségi családos tábor – Pécsváradon, a Mecsekben

PÁTYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG SZENT IMRE PLÉBÁNIA

Plébánia címe: 2071 Páty, Rákóczi u. 46.

PLÉBÁNOS: Harkai Gábor

Telefon: (06-26) 371-468

Mobil: +36 30 931 6530

Cím: 2093 Budajenő, Kossuth Lajos u. 25.

plébániai fogadóórák - előzetes telefonos egyeztetés szerint

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**
(judit@remenyicsalad.hu)

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk